

PETE JOHNSON

Hoe je op vampiers jaagt

zonder dat je ouders het weten

LEES OOK HET EERSTE BOEK IN DEZE REEKS VAN PETE JOHNSON:

Hoe je dertien wordt en overleeft... als je ouders vampiers zijn

ISBN 978 90 223 3091 3

Oorspronkelijke titel: *The Vampire Hunters*

Tekst copyright © Pete Johnson 2011

Oorspronkelijke uitgave: Random House Children's Books.

Nederlandse uitgave: © 2017 Infodok / WPG Uitgevers België nv,

Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen

Gemaakt onder licentie van Davidsfonds. 'Infodok' is het geregistreerde

merk van Davidsfonds vzw, met maatschappelijke zetel te

3000 Leuven, Quinten Metsysplein 12.

www.davidsfondsuitgeverij.be

www.facebook.com/davidsfondsuitgeverij

info@davidsfondsuitgeverij.be

Vertaling: Katleen Olaerts

Tekst: Pete Johnson

Omslagontwerp: Alexander von Knorre (© arsEdition GmbH, München)

Vormgeving omslag Nederlandse versie: Publinin

Vormgeving binnenwerk: Ready2Print

D/2017/0034/8

ISBN 9789022330906

NUR 283

Trefwoorden: humor, vampiers, dagboek, blog

Niets uit deze uitgave mag worden vermenigvuldigd – op enige manier –
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

‘Wat jullie moeten weten over dodelijke vampiers,’ zei Elsa, ‘is dat ze volkomen meedogenloos zijn. Niets of niemand mag hen in de weg staan. Ik heb dus één erg belangrijke raad voor jullie. Als jullie de vampierleider zouden opsporen, wat jullie ook doen, kijk hem niet recht in de ogen.’

‘In het geval hij ons hypnotiseert, bedoelt u?’

‘Dat zou kunnen,’ zei Elsa, ‘maar het is veel waarschijnlijker...’ Ze aarzelde even. ‘Wel, als je het toestaat, zal een vampier in je hoofd proberen te geraken om dingen van je op te vangen, zoals je geheime nachtmerries. En dan zal hij die informatie gebruiken... om je te kwellen.’

En plots werd ik overmand door paniek...

Ik draag dit boek op aan de vele lezers die wilden dat ik een vervolg schreef – en die een uitgesproken mening hadden over wat er dan moest gebeuren. Ik hoop dat ik het goed gedaan heb!

Hoi,

Ik ben Marcus, en als je dit nu leest, zit ik diep in de problemen.

Dit is een strikt geheime blog, die zware schade zou kunnen aanrichten als hij in de verkeerde handen zou vallen. En met de verkeerde handen bedoel ik elk menselijk wezen. Ja, zelfs jij.

Ik kan mijn wereldschokkende nieuws aan geen enkele mens toevertrouwen.

Toch was ik tot de avond van mijn dertiende verjaardag even normaal als jij, of dat dacht ik toch.

Toen vertelden mijn ouders me dat ze halfvampiers zijn en dat ik er ook een zou worden. Ik dacht dat ze krankzinnig geworden waren tot ik ontdekte dat er een witte hoektand in mijn mond bengelde.

Sindsdien ben ik op school overvallen door een verlangen naar bloed, vergiftigd door

een pizza (er zat knoflook in) en aangevallen door een vampier. O ja, die bestaan ook. Alleen houden ze van dierenbloed, niet van mensenbloed. Er is maar één uitzondering: het bloed van halfvampiers voor ze de overgang maken.

Daarom is een vampier die Karl heet, me gevolgd, en zelfs mijn huis binnengeraakt met de smoes dat hij een familielid was dat we sinds jaren niet meer gezien hadden. Karl heeft geprobeerd me zijn zelfgemaakte verdovende drankje te doen drinken. Toen heeft hij me aangevallen en als Tallulah er niet geweest was...

Ja, een meisje heeft mijn leven gered. Amper twee weken geleden. En nog wel een meisje dat gek is op vampiers. Maar daarna hebben mijn ouders die arme Tallulah moeten hypnotiseren, zodat ze alles zou vergeten wat ze gezien had. Dat vond ik vreselijk. Maar zoals ik al zei, geen enkele mens mag onze ware aard ooit ontdekken. Dat is de eerste en belangrijkste regel van het halfvampier zijn.

Nou ja, kun je je het opgewonden gedoe voorstellen als de mensen ooit zouden ontdekken dat er halfvampiers in hun straat wonen? We zouden hen kunnen vertellen dat we volkomen vreedzaam zijn, maar ze zouden

ons niet geloven. En ze zouden ons in een dierentuin steken, of misschien nog ergens erger.

Maar jammer genoeg heeft het hypnotiseren niet helemaal gewerkt. Tallulah herinnert zich nog flarden van wat er gebeurd is, maar alleen in haar dromen. Toch is ze in de ban van die dromen. En gelooft ze dat ze iets betekenen.

Bovendien zijn er vorige week twee mensen aangevallen in Brent Woods, het naburige bos. Er doen allerlei verhalen de ronde over razende, wilde beesten die hun slachtoffers onverwacht bespringen. En de plaatselijke krant staat vol theorieën. Een soort wolf? Een gevaarlijke vos? Een wild dier dat ontsnapt is uit het circus...?

Maar Tallulah is ervan overtuigd dat het een vampier is. Nu weet ik zeker dat vampiers niet geïnteresseerd zijn in mensen of hun bloed. Ik kan Tallulah dat niet vertellen, ze zou zich afvragen hoe ik daar zo zeker van kan zijn. Maar ik blijf haar vampiertheorie met minachting bestoken.

Om eerlijk te zijn, ben ik vampiers en halfvampiers kotsbeu, en nu ik de overgang gemaakt heb, wil ik me gewoon concentreren op het menselijke deel van mijn leven. Maar Tallulah voert iets in haar schild. Dat weet ik zeker.

En dat baart me zorgen.
Dat baart me grote zorgen.

HOOFDSTUK EEN

De Vampira-website

Een bericht dat je moet lezen van Vampira:

Denk je dat vampiers alleen in verhalen bestaan? Zo ja, verlaat deze pagina dan ogenblikkelijk en kom ook niet meer terug. We hebben niets met elkaar gemeen en je verspilt mijn tijd.

Maar als je gelooft dat vampiers misschien wel echt bestaan, lees dan verder, want ik heb geweldig nieuws voor je.

Ik heb altijd al gevoeld dat ze bestonden, maar nu heb ik onweerlegbaar bewijs. De laatste tijd droom ik elke nacht over vampiers. Alleen weet ik dat het meer dan dromen zijn; het zijn een soort geheime boodschappen die ik op de een of andere manier ontvang wanneer ik slaap. Ik heb duidelijk hopen onontdekte bijzondere krachten, wat me helemaal niet verbaast. Ik vermoedde het eigenlijk al lang.

Ik heb geprobeerd te begrijpen wat deze dromen betekenen. En nu weet ik het. Je hebt vast wel gelezen over die twee aanvallen in Brent Woods. Ik kan je vertellen dat het geen wolven of vossen waren: het

waren vampiers. En mijn dromen waren me er eigenlijk al dagenlang voor aan het waarschuwen.

Dus als je informatie hebt over vampieractiviteit, neem dan nu, of zelfs sneller, contact met me op. Ik ben vooral geïnteresseerd in vampierwaarnemingen in de buurt van Great Walden, nabij Basing, want daar woon ik. Je mag er zeker van zijn dat alles wat je me vertelt hoogst vertrouwelijk blijft en dat ik het echt meen.

Dus kom op, laten we de boel wat opschudden en de vampiers vinden waarvan ik weet dat ze veel dichterbij ons zijn dan de mensen denken.

Kitty: 2 dagen geleden gepost

Hoi, Vampira, ik ben er zeker van dat ik een vamp gezien heb. Het was een man, die 's avonds buiten rondliep in zo'n raar kostuum, alsof hij weggewipt was uit een andere eeuw. En hij had erg donkere ogen en een bleke, witte huid. Hij deed me zo hard schrikken dat ik 'Hé, vampier!' geroepen heb en hij keek erg boos, alsof hij wist dat ik zijn dodelijke geheim ontdekt had. Ik bleef maar beven daarna.

Vampira antwoordt:

Misschien kwam hij gewoon van een verkleedfeestje waarvoor hij zich wat geschminkt had. Veel mensen zouden kwaad zijn als je 'Hé, vampier' naar hen zou roepen. Ik geloof 100% dat je geen echte vampier gezien hebt.

Libby: 1 dag geleden gepost

Vampira, ik wil je vertellen over een vreselijk knappe jongen met een erg bleke huid, die in mijn buurt woont. Gisteravond zag ik hem en ik

riep zijn naam. Toen hij zich omdraaide, waren zijn ogen felrood. Hij moet een vampier zijn, want hij is eng en toch zo schattig, net als die jongen uit *Twilight*.

Vampira antwoordt:

Misschien droeg hij rode contactlenzen of heb je het je gewoon ingebeeld. Ik ben er 200% zeker van dat hij geen vampier is. En dit is geen datingsite.

Goth-meisje: 6 uur geleden gepost

Hé, Vampira, ik ben DOL, DOL, DOL op vampiers en denk er de hele tijd aan. Ik wil er zo graag een zijn. Ik heb zelfs een T-shirt met de tekst: BIJT ME EN WE ZULLEN EEUWIG SAMENZIJN. Hoop jij ook dat een vampier je 's nachts zal bijten? Dat zal wel. Laten we elkaar gauw ontmoeten. Ik woon in Winchester, dus niet te ver weg.

Vampira antwoordt:

Je T-shirt is walgelijk en jij ook. En ik wil je nooit van mijn leven ontmoeten. Ik wil ook geen tijdverspillers meer op mijn site. Alleen mensen zoals ik, die weten dat hier nu vampiers zijn.

HOOFDSTUK TWEE

Maandag 5 november

1.05 uur

Dit zijn de voordelen van een halfvampier zijn:

IK MOET PAS OM HALFTWEE
'S MORGENS GAAN SLAPEN.

IK KAN VLIEGEN, OF FLADDEREN,
ZOALS WIJ HET NOEMEN.

En dat is het. Ik kan niets anders bedenken. En die voordelen zijn niet zo geweldig als ze lijken, want 's avonds laat is er niet bijster veel te doen in mijn huis (op andere momenten ook niet, eigenlijk) en uiteindelijk hang ik dan maar wat rond met mijn ouders gedurende honderden extra uren. Voor mijn part zou ik liever slapen.

En wat het fladderen betreft, daar ben ik ook al van afgestapt.

Dit is waarom.

Om te gaan fladderen, moet je gewoon rondlopen op de topjes van je tenen – net alsof je een paar seconden lang op het punt staat te gaan balletdansen – terwijl je tegelijkertijd je hoofd leegmaakt zodat je absoluut nergens aan denkt.

En na een tijdje raken je voeten de grond niet meer. Je suist de lucht in, en voor je het weet ben je ook nog in een vleermuis veranderd.

Fantastisch.

Nou ja, dat was de eerste keer dat ik het probeerde. En ik ben vijf opwindende minuten lang in de lucht gebleven. Alleen raakte ik gisteravond niet van de grond. Ik heb een eeuwigheid op mijn tenen rondgelopen terwijl er absoluut niets gebeurde.

Dus hebben mijn ouders vanavond beslist om een vliegles te houden in de achtertuin. Nu is onze tuin goed afgeschermd tegen nieuwsgierige blikken door een enorme omheining, maar toch vonden mijn ouders dat ze niets konden doen tot alle lichten bij de burens gedoofd waren. Dus heb ik een eeuwigheid rondgehangen, wachtend tot we om halfveel met zijn drieën naar buiten marcheerden.

Pa fluisterde tegen me: ‘Nu, ten eerste is het belangrijk dat je ontspannen bent.’

Maar er is niets dat je zenuwachtiger maakt dan iemand die je zegt dat je je moet ontspannen, of wel? En ik voelde me meteen verstijven.

Pa vervolgde: ‘Je bent misschien wel een beetje bezorgd dat je ons gisteravond teleurgesteld hebt toen je niet in de lucht raakte.’

‘Sorry, maar hoe moet ik me ontspannen met wat je allemaal zegt?’

‘Ik wilde gewoon zeggen dat je niemand teleurgesteld hebt. En gisteravond was maar een dipje, oké?’

‘Bedankt om dat op te helderen, pa.’

‘Adem nu niet door je mond, maar door je neus. Denk je dat je dat aankunt?’

‘Ik zal mijn best doen’, zei ik. En ik snoof twee keer diep door mijn neus.

‘Zie je wel’, zei pa. ‘Ik durf te wedden dat je je al ontspannen voelt, of niet?’

‘Eigenlijk zal ik me veel meer ontspannen voelen als jij ophoudt met praten, pa’, zei ik.

‘Oké’, zei pa.

Hij ging naast ma staan, die een stopwatch in het rond zwaaide: ‘Dus, wanneer jij er klaar voor bent, Marcus.’

Ik begon op de topjes van mijn tenen door de tuin te huppen. Ik leek net een klein kind dat dringend naar het toilet moet.

‘Je lijkt nog altijd erg gespannen’, zei ma.
‘Ontspan die schouders helemaal.’

‘En blijf door je neus ademen’, zei pa.

‘Vergeet niet nergens aan te denken’, riep ma.

‘En we weten dat je vanavond zult slagen’, zei pa. Ze bleven ‘aanmoedigen en advies’ fluisteren terwijl vijftien minuten voorbij ploften, en ik steeds gefrustreerder raakte omdat mijn voeten hardnekkig op de grond bleven.

Toen zei pa: ‘Waarom doe je ons niet gewoon na?’ Natuurlijk waren hij en ma in een mum van tijd in de lucht en veranderd in vleermuizen. En als je iets niet kunt en iemand anders doet het onmiddellijk, wel, dat is zo ongeveer het meest vernederende in de hele wereld, toch?

Daarom dat ik, zonder nog een woord te zeggen, naar binnen gestampt en naar mijn kamer gestormd ben.

1.20 uur

Nu voel ik me een beetje zielig omdat ik naar mijn kamer gevluht ben. Maar vroeger ging het fladderen zo gemakkelijk. En zelfs al interesseert dat halfvampier zijn me geen barst, toch ergert het me dat ik niet meer kan fladderen.

1.27 uur

Mijn ouders denken dat ik het nu oké vind om een halfvampier te zijn. Maar dat is één ding waar ik goed in ben: doen alsof. Ik durf alleen de waarheid te vertellen op mijn iPod Touch, die niet groter is dan een mobieltje en dus overal met me meereist. Ik kan me altijd richten tot mijn blog – die natuurlijk verborgen is achter een strikt geheim wachtwoord – en dingen noteren die niemand anders ooit mag weten.

Bijvoorbeeld, ik heb het halfvampier zijn helemaal nog niet aanvaard. En er zijn momenten (massa's momenten eigenlijk) dat ik me gewoon een complete freak voel.

1.45 uur

Ma en pa kwamen net mijn kamer binnengedromd. 'We wilden je even laten bekomen. En je hoeft je geen zorgen te maken', zei pa, en hij zag er erg bezorgd uit.

'We hebben iets bij voor je', zei ma.

'Eten?' vroeg ik hoopvol.

'Nee, het is een poster', zei pa, 'voor halfvampiers zoals jij, die wat kinderziekten doormaken.'

'We hopen dat je hem leuk vindt', zei ma.

Ik vouwde hem open. Het was een

afbeelding van een hemel bedekt met ergerlijk glinsterende sterren met in grote letters de woorden JE HEBT EEN GAVE, en eronder in felblauw DUS SCHITTER ALS EEN STER. En in die woorden vlogen twee vleermuizen. Ik kon er een paar seconden lang alleen maar naar staren. Het was zo dramatisch lelijk dat ik tijdelijk sprakeloos was.

‘Wil je dat ik hem in je kamer ophang?’ vroeg ma.

‘Als je dat doet, slaap ik in de tuin’, zei ik.

Ma zuchtte diep en zei: ‘Bekijk hem nu maar goed en neem de magnifieke boodschap in je op.’

‘Als ik er nog langer naar kijk, ma,’ zei ik, ‘heb ik een zonnebril nodig. Die sterren zijn niet gewoon helder...’

Met een diepe zucht rukte ma de poster van me weg.

De Vampira-website

Bela-Hale: 2 uur geleden gepost

Hoi, Vampira, ik geloof niet in vampiers. En ik denk dat je een beetje gek bent. Sorry. Je bent ook een praatjesmaker, je vertelt iedereen over je dromen en dat je denkt dat er vampiers zijn die mensen aanvallen in dat bos in je buurt. Maar wat doe je eraan? Helemaal niets.

Sorry, maar dat is wat ik ervan vind.

Vampira antwoordt:

Je hebt recht op je eigen mening, hoe dom ook. En ik ga iets doen aan de vampieraanvallen. Ik ga zelfs heel binnenkort naar Brent Woods trekken om de wacht te houden. Ik wil alleen eerst wat meer info. Maar ik weet dat ik gelijk heb. De vampiers zijn vlakbij.

Mevr. Elsa Lenchester: 5 minuten geleden gepost

Beste Vampira, door een erg gelukkige speling van het lot ontdekte ik je pagina en was erdoor geboeid. Ik vind helemaal niet dat je een praatjesmaker bent. En net als jij geloof ik in vampiers.

Nog vreemder, ik woon ook in Great Walden en ik ben er zeker

van dat je dromen je echt waarschuwen voor die aanvallen in Brent Woods. Maar voor je iets doet, moet je met mij praten. Ik heb cruciale informatie die volgens mij je hele leven zal veranderen. Zou je het erg vinden om naar mij te komen, aangezien ik vrij oud ben en niet erg veel uitga tegenwoordig.

Vampira antwoordt:

Wat u zei, interesseert me heel erg. Laten we elkaar gauw ontmoeten.